

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Ennen
kuin
kahvi
jäähtyy

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

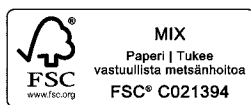
Ennen kuin kahvi jäähtyy

Suomentanut Markus Juslin

BAZAR

Käännökseen on saatu apurahaa
Alfred Kordelinin säätiöltä.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Markus Juslin

Copyright © 2015 Toshikazu Kawaguchi

Originally published in Japan as COFFEE GA SAMENAI UCHINI
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan, 2015.

Finnish translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc.,
through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-912-0

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Prologi

Erään kaupunginosan erään kahvilan eräästä tuolista kerrotaan erikoista legendaa.

Sanotaan, että ken siihen istuu, voi siinä istumisensa ajaksi matkustaa haluamaansa aikaan.

Mutta siihen liittyy rasittavia...

ihan kamalan rasittavia sääntöjä:

1. Menneisydessä voi tavata vain henkilöitä, jotka ovat joskus käyneet kyseisessä kahvilassa.
2. Nykyhetki ei muutu, vaikka menneisyyteen palattuaan kuinka ponnistelisi.
3. Mikäli tuolilla istutaan jo:
tuolille voi istua vasta, kun edellinen henkilö on noussut paikalta.
4. Menneisyyteen palattuaan tuoilta ei voi siirtyä.
5. Menneisydessä voi viipyä vain sen ajan, joka kuppiin kaadetulla kahvilla kestää jäähtyä.

Rasittavia sääntöjä on muitakin.

Silti kahvilaan saapuu tänäkin päivänä asiakkaita, jotka ovat kuulleet legendasta.

Kahvilan nimi on Funiculì Funiculà.

Jos sinulle lueteltaisiin moinen litania sääntöjä, haluaisitko silti palata menneisyyteen?

Tämä on kertomus neljästä sydäntä lämmittävästä ihmeestä, jotka tuossa kummallisessa kahvilassa tapahtuivat.

1. Rakastavaiset – tarina naisesta, jolle tuli ero, vaikka hän odotti kosintaa
2. Aviopari – tarina sairaanhoitajasta ja hiljalleen muistinsa menettävästä miehestä
3. Siskokset – tarina kotoa lähteneestä isosiskosta ja ruoalle persosta pikkusiskosta
4. Äiti ja lapsi – tarina kahvilassa työskentelevästä odottavasta äidistä

Jos voisit palata uudelleen siihen päivään, ketä lähtisit tapaamaan?

Sisällys

Prologi 5

ENSIMMÄINEN TARINA

Rakastavaiset 9

TOINEN TARINA

Aviopari 67

KOLMAS TARINA

Siskokset 125

NELJÄS TARINA

Äiti ja lapsi 185

Rakastavaiset

”No, minun on aika lähteä...” mies mutisi vaisusti, nousi seisomaan ja tarttui lentolaukkuunsa.

”Täh?”

Nainen katsoi miestä, ja hänen ilmeensä vääntyi hämmennyksestä. Mies ei ollut maininnut puolella sanallakaan *eroa*. Mutta kun yli kahden vuoden seurustelun jälkeen miesystävä halusi tavata puhuakseen *tärkeästä asiasta* ja ilmoitti yhtäkkiä lähtevänsä töihin Yhdysvaltoihin, minkä lisäksi lähtö olisi jo muutaman tunnin päästä, ei tarvinnut kuulla *erosta* puolta sanaakaan ymmärtääkseen, että siitä miehen tärkeässä asiassa oli ollut kyse. Vaikka olisikin itse käsittänyt ennalta väärin ja toivonut tärkeän asian tarkoittavan kosintaa.

”Mitä?” mies mutisi kohtaamatta naisen katsetta.

”Selittäisitkö kunnolla?” nainen painosti kuulustelevasti äänensävyllä, jota mies eniten inhosi.

He olivat kellarikerroksen ikkunattomassa kahvilassa. Valonlähteinä oli vain kuusi varjostinlamppua katossa ja seinälamppu sisäänkäynnin luona. Siksi alati seepiansävyisessä

kahvilassa ei erottanut päivää yöstä muuten kuin kellosta katsomalla.

Kahvilassa oli kolme suurta, antiikkisen näköistä seinäkelloa. Mutta kunkin kellon viisarit näyttivät eri aikaa. Kahvilaan ensimmäistä kertaa tulleet asiakkaat eivät voineet tietää, oliko se tarkoituksellista vai johtuiko se siitä, että kellot olivat rikki. Lopulta he päätyvät katsomaan ajan omasta kellostaan.

Mies ei ollut poikkeus.

Hän tarkisti ajan rannekellostaan ja rapsutti otsaa oikean kulmakarvansa yllä mutristaen vähän alahuultaan.

Miehen ilmeen nähdessään nainen tokaisi korostetun närkästyneesti: ”Jaha, mitäs tuo on olevinaan! Näytät siltä, että pidät minua rasittavana!”

”Enkä näytä”, mies vastasi arasti, mutta:

”Kylläpä näytät!”

Peli oli jo menetetty.

Mies muttristi taas alahuultaan, käänsi katseensa pois naisesta ja vaikenä vastaamatta mitään.

Naista miehen arasteleva asenne ärsytti.

”Aiotko panna minut sanomaan sen?” Hän mulkaisi miestä pahasti ja tarttui jäähtyneeseen kahviinsa. Kylmä, makea kahvi vain masensi häntä entisestään.

Mies katsoi taas kelloaan. Ehtiäkseen ajoissa lentokentälle hänen pitäisi luultavasti vähitellen lähteä liikkeelle, ja niin hän raapi levottomasti otsaa oikean kulmakarvansa yllä. Nainen näki silmäkulmastaan miehen vilkuilevan kelloa ja täräytti kahvikuppinsa ärsyyntyneenä alas. Se osui aluslautaseen niin kovaa, että kilahti äänekkäästi, ja mies säpsähti.

Mies siirsi kätensä otsalta haromaan hiuksia. Sitten hän hengitti syvään ja istuutui hitaasti naista vastapäätä. Selvästi eri asenteella kuin äsken arastellessaan.

Nainen katsoi neuvottomana miestä, jonka olemus oli jotenkin muuttunut, ja keskitti sitten katseensa sylissä ristosä lepääviin käsiinsä, jottei näkisi miehen ilmettä.

Ajan kulumisesta huolestunut mies ei jäänyt odottamaan, että nainen kohottaisi katseensa, vaan aloitti: ”Kuulehan.” Ääni oli aivan toisenlainen kuin äskeinen vaikeasti kuultava mutina. Nyt hän puhui selkeästi.

Mutta silloin nainen tokaisikin välinpitämättömästi, katse yhä painettuna, kuin olisi halunnut estää miehen seuraavat sanat: ”Sen kun menet.”

Nainen oli juuri vaatinut selitystä; nyt hän selvästi torjui sen. Sitä mies ei ollut osannut odottaa, ja hän jähmettyi kuin aika olisi pysähtynyt.

”Sinunhan piti lähteä?” nainen kysyi kuin murjottava lapsi. Mies näytti hämmentyneeltä, kuin hän ei olisi kunnolla ymmärtänyt. Nainen kai tiedosti itsekin puhuneensa ikävästi ja lapsellisesti, sillä hän katsoi kiusaantuneesti pois ja puri huulta.

Mies nousi ja sanoi hiljaa tarjoilijalle tiskin takana: ”Lasku, kiitos.”

Hän tarttui pöydän tilauserittelylistaan, mutta nainen painoi paperin paikoilleen.

”Minä jään vielä, joten...” maksan itse, nainen oli sanomassa, mutta mies vetäisi paperin vaivattomasti naisen käden alta ja meni tiskille.

”Maksan meidät molemmat.”

”Sanoinhan ettei tarvitse.”

Nainen ojensi yhä istuallaan kättä miehen suuntaan. Mutta mies ei vilkaissutkaan naista, vaan otti lompakosta tuhannen jenin setelin, sanoi: ”Pidä vaihtorahat”, ja antoi setelin ja tilauserittelyn tarjoilijalle, minkä jälkeen hän katsoi vielä hetken surullisesti naiseen ja lähti sitten niine hyvineen kahvilasta lentolaukkua vetäen.

Klank, klonk.

***

”...se tapahtui viikko sitten.”

Niin sanottuaan Kiyokawa Fumiko lysähti hitaasti pöytää vasten kuin ilmasta tyhjentyvä ilmapallo väistäen samalla taitavasti edessään olevaa kahvikuppia.

Häntä vaiti kuunnelleet tarjoilija ja tiskipaikalla istuva asiakas vilkaisivat toisiaan.

Fumiko oli selostanut yksityiskohtaisesti, mitä samassa kahvilassa oli sattunut viikko takaperin.

Lukioikäisenä Fumiko oli opetellut itsenäisesti puhumaan sujuvasti kuutta kieltä, myöhemmin hän oli valmistunut Wasedan yliopistosta vuosikurssinsa parhaana ja päässyt töihin pääkaupunkiin yhteen lääketieteen alan merkittävimmistä IT-yrityksistä. Toisena vuonna uudessa työpaikassaan hän oli jo päässyt johtamaan useita projekteja. Hän oli varsinainen täysillä painava uranainen.

Nyt hän oli kai kotimatalla töistä, sillä hänellä oli valkoinen kauluspaita, musta jakkutakki ja suorat housut: tavanomainen business-vaatetus.

Mutta hän ei näyttänyt tavanomaiselta. Suora nenä ja kapeat huulet kuin televisiotähtösellä, terävä siluetti ja

kauniit, mustat, puolipitkät hiukset, niin kiiltävät että ne heijastivat valoa. Vaatteiden läpikin oli helppo kuvitella, että hänellä oli poikkeuksellisen upea vartalo. Kuin muotilehden sivuilta karannut malli, hän oli sellainen kaunotar, joka kääntää kaikkien katseet.

Kun sanotaan *kaunis ja lahjakas*, tarkoitetaan varmasti juuri Fumikon kaltaista naista. Oli tosin asia erikseen, oliko hän itse siitä tietoinen.

Fumiko oli aina elänyt työlleen. Vaikka oli hän tietysti kokenut rakkauttakin. Rakkaus ei vain ollut ollut hänestä yhtä kiehtovaa kuin työ, siinä kaikki. Niin tyytyväinen Fumiko oli ollut nykyiseen työhönsä.

”Minulla on rakkaussuhde työhöni”, hän oli sanonut ja kieltäytynyt huolettomasti miesten ehdotuksista.

Fumikon miesystävä oli Katada Goroo. Järjestelmä-insinööri ja töissä lääketieteen alan yrityksessä, kuten Fumikokin, vaikkei Goroon työpaikka ollutkaan alan merkittävimpiä. Hän oli Fumikoa kolme vuotta nuorempi, ja he olivat tutustuneet pari vuotta sitten, kun kumpikin oli saanut omasta työpaikastaan siirron samaan projektiin ulkopuolisessa yrityksessä. Tai ei, tarkkaan ottaen hän oli ollut Fumikon miesystävä.

Viikko sitten, kun Fumiko oli kutsuttu kuulemaan *tärkeä asia*, Fumiko oli tullut hienostuneessa keskipitkässä hailakan vaaleanpunaisessa leningissä, beigessä kevättakissa ja valkoisissa avokkaissa. Ei tietenkään tarvitse erikseen edes mainita, että kadulla miesten katseet olivat olleet nauliutuneina häneen.

Fumiko, joka ennen Goroon kanssa seurustelua oli elänyt vain työlleen, oli omistanut pelkkiä jakkupukuja. Myös

siksi, että hän ja Goroo olivat käyneet treffeillä usein heti töiden jälkeen. Sanat *tärkeä asia* olivat kuitenkin saaneet Fumikon tiedostamaan, että kyseessä olisi jotain erityistä. Hänen sydämensä oli täyttynyt odotuksesta, siksi hän oli ne vaatteetkin ostanut.

Sinä päivänä kävi kuitenkin niin, että tapaamispaikaksi sovitun tutun kahvilan ovella oli lappu, jonka mukaan kahvila oli väliaikaisesti kiinni. Siellä kaikki pöydät olisivat olleet pienissä erillishuoneissa, ja se olisi ollut juuri sopiva paikka *tärkeälle asialle*, joten he molemmat pettyivät pahasti.

Etsiessään pakon edessä jotakin toista paikkaa he huomasivat hiljaisella sivukujalla pienen kyltin. Kahvila oli kellarissa, joten ulkoa käsin oli mahdoton arvioida sen tunnelmaa, mutta heitä veti puoleensa kahvilan nimi, joka oli patkä heidän lapsuudessa hyräilemäänsä laulua, ja niin he päättivät mennä sisään.

Sisällä Fumiko katui päätöstä. Kahvila oli pienempi kuin mitä hän oli kuvitellut. Siellä oli istumapaikkoja tiskillä ja pöydissä, mutta tiskin ääressä tuoleja oli kolme ja pöytiäkin oli vain kolme kahden hengen pöytää. Toisin sanoen kahvila olisi täynnä yhdeksästä ihmisestä. Fumikon ilolla odotama *tärkeä asia* täytyisi puhua varsin hiljaa tai kaikki kuulisivat. Sitä paitsi se seepianvärinen tila, jota muutama harva varjostinlamppu valaisi, ei ollut Fumikon mieleen.

Salaisten liiketoimien näyttämö.

Se oli Fumikon ensivaikutelma. Hän katseli turhaan varautuneesti ympärilleen, kun hän kävi epäröiden istumaan vapaaseen kahden hengen pöytään.

Kahvilassa oli kolme asiakasta ja tarjoilija. Perimmäisessä pöydässä istui valkoiseen lyhythihaiseen leninkiin pukeutunut nainen, joka luki hiljaa kirjaa, ja pöydässä lähimpänä sisäänkäyntiä istui juro mies, joka näytti tekevän muistiinpanoja pieneen lehtiöön avatun matkailulehden ääressä. Tiskin ääressä istui nainen, jolla oli kirkkaanpunainen narutoppi, vihreät leggingsit, *chanchanko*-liivi tuolin selkänojalla ja hiuksissa papiljotteja. Jostain syystä vain papiljottipäinen nainen vilkaisi Fumikoa ja hymähti. Fumikon ja Goroon puhuessa nainen jutusteli toisinaan tiskin takana seisovalle tarjoilijalle ja remahti sitten kovaääniseen nauruun.

***

”Ahaa”, vastasi samainen papiljottinainen Fumikon selitykseen. Ei sikäli, että Fumikon selitys olisi ollut hänestä tyydyttävä. Hän sanoi vain jotain täyttäkseen aukon keskustelussa.

Nainen papiljoteissa oli Hirai Yaeko. Hän oli kahvilan kanta-asiakas, joka piti naapurustossa pientä kapakkaa, ja oli vastikään täyttänyt kolmekymmentä. Hän tuli kahville aina ennen työpäivänsä alkua. Hänellä oli nytkin papiljotit, mutta vaatteet olivat toiset kuin viikko sitten: hartiat paljiksi jättävä keltainen tuubitoppi, kirkkaanpunainen minihame ja heleän violetit leggingsit.

Kuunnellessaan Fumikon selitystä Hirai oli istunut risti-istunnassa tuolilla tiskin ääressä.

”Siitä on viikko. Muistat kai?” Fumiko nousi seisomaan ja painosti tarjoilijaa tiskin takana.

”No, niin”, tarjoilija vastasi kiusaantuneesti Fumikoon katsomatta.

Tarjoilijan nimi oli Tokita Kazu. Hän oli kahviloitsijan serkku ja teki kahvilassa töitä kuvataideyliopiston opintojensa ohella. Hän oli sievä, hänellä oli vaalea iho ja mantelinmuotoiset silmät, mutta hänen ulkonäössään ei ollut mitään erityistä. Jos häntä katsoi kerran ja sulki heti silmänsä, oli vaikea muistaa äkkiseltään, millaiset piirteet hänellä olivatkaan olleet. Lyhyesti sanottuna hän ei ollut mieleenpainuva. Ei kiinnittänyt huomiota. Mutta hän oli luonteeltaan sellainen, että häntä raskitti olla tekemisissä tuntemattomien kanssa, joten vaikka hänellä olikin vain vähän ystäviä, se ei ollut ikinä häirinnyt häntä.

”Entä missäs se miesystävä nyt on?” Hirai kysyi leikitellen kahvikupillaan sen näköisenä, ettei häntä oikeastaan kiinnostanut.

”Yhdysvalloissa”, Fumiko vastasi poskiaan pullistaen.

”Eli hän siis valitsi työn?” Hirai sohausi suorasukaisesti asian ytimeen edes Fumikoa katsomatta.

”Eikä!” Fumiko vastusti räpäyttäen silmät ammolleen.

”Hm? Eikö se nyt niin ole? Hänhän lähti?” Hirai sivalsi yllättyneesti vastaan.

Fumiko protestoi kiihkeästi: ”Eikö se tullut äskeisestä selityksestä selväksi?”

”Mikä niin?”

”Minun tunteei naisena, se että ylpeyteni tuli tielle enkä pystynyt sanomaan: älä mene!”

”Itsekö sinä tuon sanot?” Hirai nojautui taaksepäin niin pitkälle, että oli tipahtaa tuoliltaan.

Fumiko jätti hänen reaktionsa huomiotta ja kysyi sen sijaan Kazulta tukea etsien: ”Sinä varmaan ymmärsit?”

Kazu otti muutamaksi sekunniksi sellaisen asennon, että ajatteli asiaa, mutta vastasi sitten: ”Eli et olisi oikeasti halunnut hänen lähtevän Yhdysvaltoihin?” iskien hänkin tavallaan asian ytimeen.

”Niin no, en tietenkään olisi halunnut...”

Hirai katsoi mutisevaa Fumikoa hilpeänä ja tyrmäsi: ”En tajua.” Fumikon asemassa Hirai olisi varmasti purskahtanut heti itkuun ja huutanut: älä mene! Itku olisi ollut tietenkin teeskentelyä. Itku on naisen ase. Se oli Hirain kanta.

Fumiko käänsi sähkökyvät silmänsä tiskin takana seisovaan Kazuun ja pyysi vakavana: ”Oli miten oli, lähetä minut takaisin siihen päivään viikko sitten!”

Huolimatta siitä, että Hirai oli juuri kuullut Fumikon villin pyynnön päästä viikko ajassa taaksepäin, hän vain kuiskasi: ”Että sillä vissiin”, katsoen Kazun vaivautunutta ilmettä, ja Kazu puolestaan vastasi vain: ”Jaa, hmm”, eikä sanonut enää muuta.

Jokunen vuosi takaperin kahvila oli tullut kuuluisaksi legendasta, jonka mukaan siellä oli mahdollista palata menneisyyteen. Niihin aikoihin Fumiko ei ollut ollut erityisen kiinnostunut moisesta, ja asia oli haihtunut hänen muististaan. Hän oli tullut kahvilaan viikko sitten puhtaasti sattumalta.

Eilen illalla Fumiko oli katsellut poissaolevasti television viihdeohjelmaa. Ohjelman alussa juontaja oli sanonut sanan *legenda*, ja silloin Fumikon mieleen oli palannut kuin salamaniskusta muistikuva tästä kahvilasta. Hän ei muistanut kaikkea, mutta hänelle olivat muistuneet kirkkaasti mieleen avainsanat: *kahvila, jossa voi palata menneisyyteen.*

Jos voisin palata menneisyyteen, voisin ehkä yrittää uudelleen. Ehkä voisin puhua Goroon kanssa vielä kerran.

Yhä uudelleen mieleen putkahtava epärealistinen toivon kipinä sai Fumikon menettämään viileän harkintakykynsä. Seuraavana aamuna hän lähti töihin muistamatta edes syödä aamupalaa, eikä koskenutkaan työtehtäviinsä vaan ainoastaan vahtasi kelloa. Hän halusi päästä asiasta varmuuteen niin pian kuin suinkin. Hän keskittyi töihinsä niin huonosti, että kollegat kyselivät, oliko hän kunnossa, ja teki jatkuvasti pieniä virheitä. Kun työpäivän loppu alkoi häämöttää, Fumikon rauhattomuus yltyi huippuunsa.

Työpaikalta kahvilalle meni junanvaihtoinen puoli tuntia. Fumiko lähestulkoon juoksi matkan asemalta kahvilalle. Heti astuttuaan sisään raskaasti huohottaen Fumiko täräytti Kazulle, joka ei ollut saanut sanottua edes tervehdystään loppuun: ”Lähetä minut menneisyyteen!” ja sillä samalla tarmolla Fumiko oli jatkanut selontekonsa loppuun asti.

Nähdessään edessään olevan kaksikon reaktion Fumikoa alkoi kuitenkin huolestuttaa. Hirai vain virnuili Fumikoa silmäillen, ja etäisen oloinen Kazu ei suostunut kohtaamaan Fumikon katsetta.

Jos kahvilassa pystyisi oikeasti palaamaan menneisyyteen, kaiken järjen mukaan siellä tungeksisi paljon, paljon enemmän väkeä. Sen sijaan siellä oli samoin kuin viikko takaperinkin nainen valkoisessa leningissä, mies matkailulehden ääressä sekä lisäksi vain Hirai ja Kazu.

Fumiko kysyi vähän levottomasti: ”Onhan menneisyyteen palaaminen mahdollista?” Ehkä sitä olisi pitänyt kysyä heti aluksi, hän ajatteli, mutta turha sitä oli enää harmitella.

”No, onko?” Fumiko painosti tiskin takana seisovaa Kazua.

Kazu, jolle kysymys oli osoitettu, ei vielääkään kohdannut Fumikon katsetta. ”No, niin, jaa...” hän vastasi epä-määräisesti.

Siinä samassa, kun Fumiko kuuli Kazun vastauksen, hänen silmänsä alkoivat säihkyä. Vastaus ei ollut *ei*. Se ei ollut ollut *ei*. Fumiko sähköistyi.

”Lähetä minut menneisyyteen!” Fumiko pyysi niin kiihkeästi, että näytti saattavan loikata tiskin ylitse.

”Mitä sinä siellä ajattelit tehdä?” Hirai kysyi tyynesti hörppien jäähtynyttä kahviaan.

”Yritän uudestaan!” Fumikon katse oli vakava.

”Ahaa”, Hirai sanoi ja kyyristi hartioitaan.

”Pyydän!” Fumikon astetta kovempi ääni täytti kahvilan.

Fumiko oli alkanut ajatella viime aikoina Goroon kanssa naimisiin menemistä. Hän täyttäisi tänä vuonna 28 vuotta, ja hänen Hakodatessa asuvat vanhempansa olivat patistelleet jo pitkään: ”Etkö vielääkään aio mennä naimisiin?” ja ”Etkö ole tavannut ketään mukavaa?” mutta sen jälkeen, kun Fumikon pian 25-vuotias pikkusisko oli mennyt naimisiin viime vuonna, vanhempien hoputus oli kiihtynyt, ja tätä nykyä Fumiko sai heiltä viestejä viikon välein. Myös Fumikon 23-vuotias veli oli viettänyt kotopuolessa häitä tyttöystävän pamahdettua paksuksi, joten sisaruksista vain Fumiko oli enää jäljellä.

Fumikolla itsellään ei ollut mikään kiire avioon, mutta pikkusiskon häät olivat muuttaneet ainakin vähän hänenkin ajattelutapaansa, ja hän oli alkanut miettiä, että Goroon kanssa hän voisikin mennä naimisiin.

Hirai otti leopardikuvioisesta pussukastaan tupakan ja tote-
si kiihottomasti sitä sytyttäessään: ”Kannattaisi varmaan
selittää hänelle kunnolla?”

”Niinpä”, Kazu sanoi tasaisella äänellä, kiersi tiskin ja
pysähtyi Fumikon eteen. Hän katsoi Fumikoa lempeästi
kuin olisi lohduttanut itkevää lasta. ”No niin sitten, kuun-
telehan hyvin tarkkaan.”

”Mi-mitä?” Fumiko jännittyi.

”Menneisyyteen palaaminen on kyllä mahdollista,
mutta...”

”Mutta?”

”Ei nykyhetki muutu, vaikka menneisyyteen palattuasi
kuinka ponnistelisit.”

Sitä Fumiko ei ollut osannut odottaa, eikä hän kyennyt
sisäistämään Kazun sanojen merkitystä, vaan häneltä lip-
sahti kovaääninen: ”Mitä?”

Kazu jatkoi tyynesti selitystä.

”Vaikka palaisit menneisyyteen ja kertoisit todelliset
tunteesi sille Yhdysvaltoihin lähteneelle poikaystäväillesi...”

”Niin mitä?”

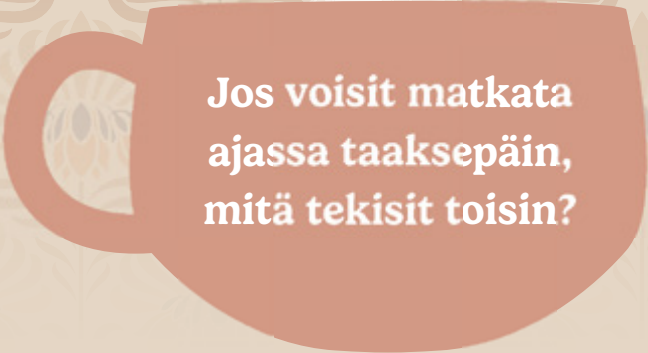
”Niin nykyhetki ei muuttuisi.”

”Mitä?”

Fumiko painoi kädet epätoivoisesti korvilleen, jottei
kuulisi, mutta Kazu tokaisi sen, mitä hän vähiten halusi
kuulla: ”Hänen lähtönsä Yhdysvaltoihin ei muutu.”

Fumiko vapisi kauttaaltaan. Mutta Kazu jatkoi selittä-
mistä suorastaan kovasydämisen tasaisella äänellä.

”Vaikka palaisit menneisyyteen ja pyytäisit vilpittömästi
häntä jäämään, tunteesi saattavatkin välittyä, mutta nyky-
hetki ei muutu silti mihinkään.”

**Jos voisit matkata
ajassa taaksepäin,
mitä tekisit toisin?**

Syrjäisellä sivukujalla Tokiossa sijaitsee **viehättävä** kahvila Funiculì Funiculà, joka on tarjoillut tarkkaan valikoitua kahvilaatua asiakkailleen jo yli sadan vuoden ajan. Paikallisen legendan mukaan kahvila kuitenkin tarjoaa myös jotakin aivan muuta: mahdollisuuden matkustaa ajassa.

Yhden kesän aikana neljä ihmistä uskaltautuu istumaan tiettyyn pöytään ja tietylle tuolille toiveenaan tehdä aikamatka. Se ei kuitenkaan ole yksinkertaista, ja siihen liittyy monia sääntöjä. Tärkein niistä on, että aikamatka voi kestää vain niin kauan, kuin kahvi kupissa pysyy lämpimänä.

Toshikazu Kawaguchin kulttimaineeseen noussut esikoisteos on tunteikas, eriskummallinen, arvoituksellinen ja persoonallinen romaani, joka lämmittää lukijan sydäntä kuin kupillinen vastakeitettyä kahvia.

***Ennen kuin kahvi jäähtyy on noussut
BookTok-ilmiöksi ympäri maailmaa ja
se on myynyt jo yli miljoona kappaletta.***

9 789523 769120

ISBN 978-952-376-912-0

84.2

www.bazarkustannus.fi

